Сред студените отблясъци на мраморите Ирина Комнен приличаше на горска русалка, готова да изчезне всеки миг, разтопена в сребристомодрата мъгла на месечината.

Ала Петър не видя замайващата прелъстителка. Видя само хитрата гъркиня, която плетеше невидими интриги в дома им. Сърцето му се отвърна от нея. Глух гняв закипя в гърдите му. Премного свобода се даваше на тия люде. Очите му станаха студени като камък.

Девойката веднага усети това. Настръхна. Безсилна, ~~[illegible]~~ омраза проблесна през присвитите й сенчести клепачи. С всичките пори на кожата си тя почувствува, че пред нея не стои вече увлеченият, заслепен от безумно чувство младеж, а стои господарят, повелителят, бъдещият венценосец на тоя дом и тая страна. А тя бе само една жалка и безпомощна робиня...

Гласът му прозвуча ледено и чуждо:

- Щом благочестивата госпожа Елена се е прибрала да почива, по-добре ще е да бъде оставена на мира.

Когато минаваха през трема, наследникът се обърна към блюстителя и каза строго:

- Веднага да се сложат двама стражи пред вратата на малката приемна и никой да се не пуща да минава от тук. Никой. Разбра ли добре?

~~Нашата дружината провансалски трувери, облечени в огнецветни туники, с шапки украсени с пауневи пера, пеяха балада за любовта на Агнес дьо Куртене и Жофруа дьо Вилхардуен Младия.~~

Един млад тенор се извисяваше над другите гласове, чист и пламенен, пълен с копнеж.

Когато галерата с царската дъщеря стряла в земите на Жофруа дьо Вилхардуен, син на стария Жофруа, качил се на галерата и поднесъл поздравите си на младата невеста, която отивала да се омъжи за краля на Арагония. За да й облекчи пътуването от

* господарят на Мореа. Отишел в приятна бъдеща